

NEVERNIKOVO BLAGO

SKOT MARIJANI

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Scott Mariani

THE HERETIC'S TREASURE

Copyright © Scott Mariani 2009

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ova je za Malu Poti,
sasvim posebnu bengalsku tigricu.*

*Ti si mi u srcu, niko drugi te ne poznaje
Osim tvog sina Ehnatona.
Uputio si ga u svoje namere.
Upoznao si ga sa svojom snagom.
Svet je u rukama tvojim...*

*Iz Himne Suncu
faraona Ehnatona*

Prvo poglavlje

*Libijska pustinja, Egipat
Kraj septembra 2008.*

Niko ne zna koliko vekova napuštena beduinska postava oronulih zidova stoji među okeanima peska.

Na osmatračnici visoko na ruševnoj kuli, lešinar nakrivi glavu i zagleda se u niz prašnjavih terenskih vozila koja su prošla kroz kapiju i zaustavila se u dvorištu.

Otvoriše se suvozačeva vrata vozila na čelu povorke. Kad čovek izađe, pesak zaškripa pod vojničkim čizmama, i on proteže zgrčene mišiće posle duge vožnje na zapad, pa zakloni oči od belog sunčevog bleska. Nema vetra. Vazduh je kao u furuni.

Čovek se zove Halid Kemal i najtraženiji je terorista u Egiptu. Čovek bez lica, onaj koga ne mogu da uhvate.

Ostatak grupe izašao je iz terenaca. Jedanaest ljudi i svi gledaju u vođu. Raznoliko su odeveni, u vojničke borbene uniforme ili majice i farmerke. Šestorica imaju zdepaste jurišne puške AKS-74 prebačene preko ramena. U vozilima je još mnogo oružja, koje još miriše na kordit.

Kemal je prešao pogledom po pustoj ruševini. Češao je trodnevnu bradu dok je razmišljao o događajima u poslednjih trideset šest sati.

Diverzija je dobro izvedena. Ako su posle napada mobilisali helikoptere, protivterorističke jedinice tragaju na pogrešnom mestu. Niko ih neće tražiti ovde, usred nedodijete, stotine kilometara zapadno kroz pustinju od železničke pruge što vodi od Asuana do Kaira, gde su Kemal i njegovi plaćenici otvorili vatru na turistički voz koji je išao na sever.

Osmehnuo se dok je u glavi premotavao sveže prizore. Putnici su bili nalik glinenim golubovima. Automatska paljba raznela je šest vagona u delove. Krv na šinama i pesku. Još jedan uspešan zadatak.

Ali posle više od decenije, Kemal je dosadilo da nasumično ubija zapadnjake. Davne 1997, kad je radikalna grupa „Gala el Islamija“ ubila više od šezdeset turista u Hatšepsutinom hramu blizu Luksora, Kemal je jedini uspeo da pobegne protivterorističkim komandosima. Otada je učestvovao u desetinama autobuskih zaseda, bombardovanja turističkih odmarališta, napada na brodove što krstare Nilom, ubistava grupa Amerikanaca na službenim putovanjima. Kemal je lično stavio eksere u bombu na motociklu koja je izazvala pokolj na bazaru Han el Halili.

Sve je to sitno. On stremi većem, mnogo većem. Kemal ima veštinu, volju i ljudstvo. I, što je najvažnije, ima veze s mrežama širom severne Afrike, Bliskog istoka i još dalje. Samo mu novac nedostaje, a zna da mu je potrebno mnogo novca za ono što ima na umu. Đavolski mnogo.

Ali sve to mora da čeka. On i njegovi ljudi moraju odmah da se sklone sa ubistvene pustinjske vreline. Kasnije će zahladneti, ali sad je sunce dovoljno vruće da čovek prokuvava u čizmama. Ruševna postaja nudi zaklon – kao i nešto vrednije. Kemal odvrnu poklopac čuture i izli poslednje kapi vode u suvo grlo. Potom baci praznu čuturu u svoj crni nisan patrol i obrisu usta rukavom.

Hani, najmlađi član grupe, mlati rukama i široko se osmehuje. „Vidiš, zar ti nisam rekao?“, upita, osmehujući se dok je pokazivao okrugli kameni bunar usred dvorišta.

Kemal mu dobaci pogled. Ne bi preživeo toliko dugo da je olako poklanjao poverenje drugima i upravo će otkriti može li verovati Haniju.

Nagnuo se preko ivice bunara i pogledao nadole. Otvor je dubok, gubi se u tami. Podigao je kamenčić i bacio ga u rupu. Osluškiavao je ne bi li čuo pljusak. Ništa.

„Rekao si da ima vode u bunaru“, kaza i rukom otera peščanu mušicu.

Hani ne odgovori, samo se namršti i sleže ramenima.

Jusuf im se pridruži pored ivice. Čelava lobanja mu se presijavala od znoja. Obrisao ju je i ponovo natukao izlizani zeleni kačket koji uvek nosi. „Trebalo je da odemo u oazu Farafra.“

Kemal odmahnu glavom. Područje oaza je samo pedesetak kilometara prema jugu, a tamošnji žitelji su mahom beduini. To bi im bilo sigurno sklonište – ali nikad se ne zna gde ima policijskih doušnika. Napad na voz je dosad mogao dospeti na radio ili televiziju, vesti se daleko šire. Ne sme da dozvoli greške.

„Sidi“, naredio je Haniju.

Hani zausti da se pobuni, ali Kemal nije čovek kome se treba protiviti.

Punački bradati Mustafa i ispijeni Tarik, najstariji član bande, doneli su konopac iz terenca i pričvrstili jedan kraj za rolbar. Vezali su drugi kraj Haniju oko pojasa. Mladiću su oči sijale od straha, ali je poslušao. Popeo se na kamena usta bunara i tri čoveka su uhvatila konopac da ga spuste.

Dugo se spuštao. Čizmama je napokon dotakao zemlju na dnu. Hani čučnu u tami, pređe prstima po suvoj peskovitoj zemlji pa nakrivi vrat prema udaljenim ustima bunara,

malom plavom krugu neba i licima što vire prema njemu. „Bunar je presušio“, dobaci im. Glas mu odjeknu u otvoru.

Utom nešto tresnu niz bunar i natera ga da poskoči. Predmet ga je udario u glavu i Hani je načas ošamućeno stajao, nesiguran na nogama. Dotakao je čelo i osetio krv pod prstima. Zatim je pipao oko stopala i pronašao predmet bačen u bunar. Mala lopata na preklapanje.

„Ti si nas doveo ovamo, praznoglavi mali moronu“, uzviknu Kemal. „Kopaj i traži vodu.“

„Kurvin sin“, promrsi Hani.

Nije hteo da kletva stigne do njihovih ušiju, ali Kemal je čuo odjek u otvoru i odmah je reagovao. Ostali su gledali kako vođa maršira prema svom nisanu i uzima veliki laki mitraljez M-60 sa zadnjeg sedišta. Brzo se vratio do bunara. Gurnuo je dugu cev u otvor.

„Osvetli mi to đubre.“

Jusuf se namršti. „Kemale...“

Kemalu oči sevuše. „*Osvetli mi jebenom lampom.*“

Jusuf uzdahnu. Zna da nije pametno raspravljati se s Kemalom. Jeste da su prijatelji dvadeset godina, ali video je da mu je krv proključala. Stanje gotovo redovno za Kemala. Uperio je baterijsku lampu u otvor.

Hani smeteno zatrepta prema njima.

Kemal nije oklevao. Naslonio je pušku na rame i ispalio rafal koji je odjeknuo u pustinjskoj tišini.

Hani nema kuda da pobegne. Pokušao je da se uzverezna zid, očajnički grabeći ilovaču. Kemal okrenu oružje na njega, hici se odbiše od zidova bunara. Prazne čaure pljuštale su po pesku oko Kemalovih stopala. Jusuf je čvrsto držao baterijsku lampu. Ostali uzmakoše i pokriše uši.

Iznad njih, usamljeni lešinar raskrili široka žučkastosmeđa krila i odlete.

Kemal je prestao da puca i olabavio stisak oko puške. Dobacio je Jusufu preteći pogled. „Nemoj mi nikad protivrečiti, prijatelju stari.“

„Izvini.“

Kemal nasloni pušku na ivicu bunara. „Ionako mi se nikad nije sviđao.“ Uzeo je baterijsku lampu od Jusufa, obasjao otvor i ravnodušno pogledao izlomljeni, iskasapljeni leš polupokriven palom ilovačom i prašinom.

„Trebalo bi da produžimo dalje“, reče Jusuf, odvrativši pogled.

Ali Kemal je nešto privuklo pažnju. Pomerio je snop svetlosti naviše. Od paljbe se odronio deo zida približno na polovini bunara.

A tamo je nešto zaista čudno.

Iza ilovače nije prirodna stena, već gladak, obrađen kamen. Kemal ugleda čudne oznake na površini. Redovi i kolone znakova napravljenih ljudskom rukom, drevnog izgleda. Zaškiljio je. *Šta je to, kog vraga?*

„Šta gledaš?“, upita Jusuf.

Kemal nije odgovorio. Samo je stavio lampu u džep i cimnuo konopac. Meci su ga presekli te ga je izvukao. Isprskan je Hanijevom krvlju, ali Kemal nije mario. Vezao ga je oko pojasa. „Spustite me“, naloži on.

Naslonjen nogama i leđima na zidove bunara, držao je baterijsku lampu levom rukom a borbeni nož desnom. Sastrugao je još ilovače, čiji su delići padali na Hanijev leš na dnu.

Grozničavo kopajući, Kemal je video da nije reč o običnoj kamenoj ploči. Uglovi se pružaju duboko u peskovitu zemlju. Što je više kopao, bivao je sve uvereniji da je reč o kakvoj odaji, ukopanoj duboko pod zemljom, odaji što se veoma dugo tu nalazi.

Pri svetlosti baterijske lampe proučio je čudne znakove u kamenu i shvatio u šta gleda. To su hijeroglifi i mora da su stari hiljadama godina. Ne znače mu ništa, ali dovoljno je pametan da zna kako je nešto iza njih. Nešto je u odaji.

Ali šta? Mora da sazna.

Povikao je da mu neko dobaci njegovu torbu. Nekoliko trenutaka kasnije, mali vojni ruksak polete u otvor. Uhvatio ga je, prebacio remen oko vrata i izvadio plastični eksploziv.

Kad je izašao iz bunara, ostali su ga ispitivački gledali. „Šta je bilo?“, upita Jusuf, mršteći se. Kemal je već posegnuo za daljinskim detonatorom i pokazao im da pođu s njim.

Pošto su se zaklonili iza terenaca, aktivirao je eksploziv.

Plamen i dim pokuljaše iz otvora. Krhotine uz tresak zapljuštaše po vozilima dok su ljudi zaklanjali lice. Dim se izvijao preko peska.

Pre nego što se pesak slegao, Kemal je ustao i odmarširao prema urušenom bunaru. Uhvatio je konopac i skliznuo preko ivice, sekući kovitlac dima i prašine snopom baterijske lampe.

Prasak je urušio veliki deo zida. Hanija je zakopala tona zemlje. Ali Kemal je već zaboravio na mrtvog čoveka.

Nagon ga nije prevario. Tu je šuplja odaja. Srce mu je brže zakucalo kad se snop svetlosti zaustavio na dugoj, nazubljenoj pukotini u kamenu. Eksplozija bi u savremenom betonskom zidu napravila pravilan kvadrat, ali ovo je čvrst kamen debeo šezdeset centimetara. Kemal drškom lampe odlomi olabavljene delove kamena i proturi šaku kroz otvor. Hladan vazduh mu prostruja po prstima.

Izvukao je ruku, gurnuo prednji deo baterijske lampe kroz prorez i provirio.

I ostao bez daha kad je video šta je unutra.

Drugo poglavlje

*Blizu Valonja, Normandija, Francuska
Sedam meseci kasnije*

Svugde je bilo tiho ako se izuzme tiho dobovanje kiše po krovu kućice u šumi.

Grana puče na ivici proplanka. Uplašeni zec potraži izvor zvuka i šmugnu u zaklon.

Iz šipražja istupi šest muškaraca u zelenim kamuflažnim uniformama. Drže pognute glave dok se šunjaju po gustišu, oči im obazrivo šaraju na sve strane, a oružje im je zapeto i spremno dok se približavaju kući.

Znaju da su deca unutra. A znaju i da će teško ući.

Vođa tima je prvi stigao do starih oguljenih vrata. Zaključana su, ali to je i očekivao. Odstupio je dva koraka i pokrivao ulaz pištoljem, a čovek s njegove leve strane otkočio je skraćenu remingtonku i razneo bravu. Elektronske slušalice koje svi nose prigušile su zaglušujući hitac. Razneta vrata padoše unutra.

Vođa je ušao prvi. Kao predvodnik, zna da može očekivati da bude pogođen ili bar izložen vatri prilikom ulaska. Takođe zna da će iznenadni napad navesti otmičare da

pucaju užurbano i bez ciljanja. Veruje da će ga prsluk zaštititi od metaka dok bude uzvraćao paljbu i ubijao strelce.

Ali nema ničega. Hodnik je prazan ako su izuzme rascep-kano iverje s vrata raspršeno po podu pucnjem iz sačmarice. Tim se podeli u parove kako bi pokrio svako odvajanje u pustim hodnicima. Brzo su se kretali, spremnog oružja.

Vrata sleva iznenada se otvoriše. Vođa tima se munjevito okrenu i u do vratku ugleda čoveka. Drži debeljuškastu sačmaru, čiju je cev naslonio na kuk. Povukao je zatvarač uz prodoran škljocaj.

Vođa tima je odmah reagovao. Zapucao je devetomilimetarskim glockom, više se oslanjajući na nagon i mišićnu memoriju nego na svesno ciljanje. Dvapat je opalio. Otmičar pade unazad. Sačmara mu ispade iz ruku i on se uhvati za grudi.

Tim produži dalje. Na kraju hodnika su još jedna vrata. Vođa tima ih razvali nogom dok su ga drugi pokrivali. Uleteo je u sobu i u uglu spazio staru naslonjaču iz koje visi punjenje. Osvrnuo se dok mu je adrenalin urlao u venama.

U drugom uglu poluosvetljene sobe stoji prljav dušek. A na njemu leži dvoje dece.

Dečak i devojčica vezani su zajedno, leđa uz leđa. Na glavama imaju vreće, a devojčici duga plava kosa izviruje ispod grube tkanine. Odeća im je iscepana i prljava.

Šestorica su brzo pokrila sobu oružjem. Ni traga ostalim otmičarima. Svugde je tišina. Samo vetar struji kroz gole grane i vrane grakću u daljini.

Vođa tima brzo priđe deci i vrati oružje u futrolu.

Bio je samo tri koraka od njih kad je ugledao nešto. Kad je shvatio šta je naprava pričvršćena za devojčicu, već je bilo prekasno.

Zaslepljujući blesak. Članovi tima nagonski pokriše lice, zinuvši od zaprepašćenja.

Zapaljiva naprava je mala, ali moćna. Deca planuše, tela im se izviše i obrnuše. Plamen ih obavi, topeći im odeću. Ispod zapaljenih vreća, kosa im se skuplja kako gori. Vreće su spale i pokazale bele oči koje zure s pocrnelih lica.

Soba se ispunila dimom i oštrim smradom istopljene plastike kad su zapaljene lutke pale s dušeka. Plamen se širio oko njih.

Vrata se otvoriše i plavokos muškarac uđe u prostoriju. Visok je, tek nešto niži od metar osamdeset, odeven u crne borbene pantalone i crnu majicu na kojoj je belim slovima preko grudi napisano INSTRUKTOR.

Zove se Ben Houp. On je na ekranu pratio tim za spasavanje talaca dok su prilazili namenskoj kući koju koristi za taktičke vežbe.

Članovi tima su spustili oružje i nagoniski ga zakočili, iako je sve napunjeno ćorcima. Jedan čovek priguši kašalj.

Iza Bena je u zadimljenu sobu ušao još jedan čovek, noseći protivpožarni aparat. On je glumio otmičara koga je vođa tima upucao pre nekoliko trenutaka. Zove se Džef Deker i bio je kapetan u Specijalnoj brodskoj službi* engleske vojske pre nego što je postao Benov pomoćnik u centru za taktičke vežbe.

Džef je prišao zapaljenom dušeku i dvema poluistopljenim lutkama, pa usmerio šišteći mlaz bele pene u plamen. Podigao je pogled i osmehnuo se Benu.

„Hvala, Džefe.“ Ben gurnu ruku u džep vojničkih pantalona, izvadi izgužvanu kutiju goloaza i izudarani stari zipo. Otvorio je upaljač i palcem okrenuo točkić, pripalio cigaretu i zatvorio upaljač.

Zatim se okrenuo prema timu. „A sad ću vam reći gde ste pogrešili.“

* *Special Boat Service.* (Prim. prev.)

Treće poglavlje

Dva sata kasnije, vežba se završila i umorni pripravnici pošli su natrag zemljanom stazom kroz šumu prema glavnim zgradama. Kiša je stala i sunce je granulo.

Ben pogleda na sat. „Bolje bi bilo da krenem. Bruk će uskoro sleteti.“ Aerodrom je udaljen dvadeset minuta vožnje. Posegnuo je za ključem lendrovera u džepu.

„Mogu ja da je pokupim ako hoćeš“, ponudi Džef.

„Hvala. Ali moram da uzmem nekoliko sanduka vina u povratku. Zalihe se smanjuju.“

Džef se osmehnuo. „A to ne smemo da dozvolimo.“

Polaznici centra otišli su da se istuširaju i presvuku, a Ben je ostavio Džefa u zbijenoj kancelariji i pošao kaldrmisanim dvorištem do trošnog zelenog lendrovera. Storm, njegov omiljeni pas čuvar, dotrčao je iz kućice. Ben mu je otvorio zadnja vrata i veliki nemački ovčar uskoči unutra, šapama grebući metalni pod. Zatim je i sam ušao, upalio motor i pošao neravnom stazom prema kapiji, pa skrenuo na glavni drum.

Dok je vozio vijugavim seoskim putevima, razmišljao je o proteklih nekoliko meseci i tome koliko su mu promenili život.

Jedva se sećao mladića kakav je nekad bio, mladića koji je prekinuo studije teologije s dvadeset godina kako bi stupio

u englesku vojsku. Tad je bio pun energije. Zbog nepopustljivog stremljenja savršenoj fizičkoj i psihičkoj kondiciji, kao i neumoljive odlučnosti, primljen je u elitni 22. puk SAS-a* pre nego što je napunio dvadeset pet godina. Video je krvave sukobe na ratnim poprištima širom sveta. Sledećih osam godina se borio, znojio, krvario i stekao čin majora.

Ali već tad je znao da su mu odbrojani dani borbi u prljavim ratovima za smutljivce u hodnicima moći. Kad je napokon izgubio sve iluzije, zauvek je napustio puk i posvetio svoje veštine višem cilju.

Savetnik za krizne situacije. Zgodan eufemizam za posao koji je sledećih nekoliko godina samostalno obavljao. Krizne situacije s kakvim je imao posla nastale su zločinačkom delatnošću koja je rasla zapanjujućom stopom širom sveta. Od Južne Amerike do Istočne Evrope, Afrike i Azije – svugde gde ima ljudi i novca, posao s otmicama radi otkupnine cvetao je više nego ikad.

Ben mrzi otmičare. Ničega se ne gnuša koliko ljudi koji zlopotrebljavaju emotivnu sponu između nedužnih ljudi kako bi izazvali patnje i zgrnuli veliki novac. Zna kako delaju i kako razmišljaju. Razume njihova kamena srca i zna da oni ljudski život doživljavaju samo kao robu kojom se trguje.

A u savremenom svetu svi su u opasnosti. Grabljivci mogu da biraju, a ne morate biti bogati i povlašćeni da bi vas neko pozvao i rekao da vam je oteo voljenu osobu. Taj posao je toliko unosan i lak da je u mnogim zemljama rašireniji od trgovine drogom. U nekim gradovima su čak i umereno dobrostojeće porodice budalaste ako ne preduzmu mere da zaštite decu od domašaja otmičara. Nevolja je u tome što isplate osiguravajućih društava samo raspiruju plamen. Situacija izmiče kontroli. Svi to znaju, ali sve dok otmičari i

* *Special Air Service* – Specijalna vazduhoplovna služba. (Prim. prev.)

osiguravajuća društva zarađuju, slaba je zaštita onih koji su zaista važni – žrtava.

Tu nastupa Ben. Kad porodicu obuzme očaj da nikad više neće videti otetu voljenu osobu – kad plati otkupninu, a otmičari odustanu od dogovora ili policija zabrlja, što često čini – postoji poslednja linija odbrane kojoj mogu pribeći. Zna da je pomogao mnogim ljudima, spasao živote, ujedinio porodice.

Ali život mu nije bio lak. Te godine su bile obeležene žrtvama i patnjom, podstaknutim užasom pred onim što će se desiti ako ne uspe da vrati žrtvu, živu i zdravu. To mu se dogodilo samo jednom – i to ne može da zaboravi.

Bio je primoran i da ubija. Kad god bi ubio nekog, toliko bi mu se smučilo da se zaklinjao kako je to poslednji put – ali nikad nije to bio. Najviše ga je mučilo što je toliko dobar u tome.

Nebrojeno puta je želeo da odustane. Nebrojeno puta je sedeo na maloj plaži blizu svoje trošne kuće na zapadnoj obali Irske i molio se za normalan život.

Ali kako da se povuče od svega i mirno spava noću kad zna da postoje ljudi kojima je potrebna njegova pomoć? To je istovremeno poziv i kletva, a veoma dugo mu se činilo kako mu je prosto suđeno da se žrtvuje. Pokušao je da se udalji – ali posao ga je svaki put pozivao natrag, vukao ga nazad, a srce mu nije dozvoljavalo da odbije. Stablnost, sreća, veze, bilo kakva prilika za normalan život: odustao je od svega.

I to ga je koštalo života osobe koju je voleo više od svih. Benovu ženu Li ubio je čovek po imenu Džek Glas. Čovek koga je trebalo da ubije. Ben je omanuo. Ona je poginula.

Ben je veoma, veoma dugo bio skrhan zbog toga. Dugo je želeo da i sâm umre.

Ali pre nekoliko meseci, jedne noći je sedeo na pustoj plaži u Irskoj i na pamet mu je palo nešto što je sve promenilo. Više od genijalne zamisli, to je bilo nalik čudesnom priviđenju koje ga je držalo budnim i kao da mu je udahnilo život. Do sledećeg jutra je već uobličio planove.

Reč je o specijalnom centru za obuku, mestu posvećenom tome da prosledi veštine koje je teško stekao iskustvom. Postoji toliko toga čemu može naučiti druge. Kako potražnja za specijalizovanim osiguranjem od otmica i otkupnine za ljude koji se bave rizičnim poslovima postaje sve veća iz godine u godinu, tako se povećava i potreba za obučanim pregovaračima koji razgovaraju s otmičarima i pomažu u bezbednom vraćanju žrtava. A kako profesionalni otmičari prete da po nemilosrdnosti i organizaciji nadmaše čak i najveće kraljeve droge, neophodno je i sve više stručnog obučavanja kako bi se pomoglo ovlašćenim jedinicama da izađu na kraj s određenim nepredviđenim okolnostima. Potrebno je i da telohranitelji nauče posebne veštine kako bi zaštitili klijente od profesionalnih otmičara. Potrebni su kursevi o sagledavanju situacije i strategijama izbegavanja opasnosti od otmice. I još mnogo toga. Dugačak je spisak.

I tako je Ben počeo da zove bivše veze iz vojske, uglavnom pripadnike specijalnih snaga u koje je imao poverenja. Pričao je s ljudima s kojima godinama nije razgovarao. Od početka je znao da će deo obuke uključivati korišćenje vatrenog oružja. To je nemoguće u Engleskoj ili u njegovoj Irskoj. Morao je da se preseli.

Posle nekoliko nedelja traganja, severna Francuska ponudila je savršeno mesto u obliku oronulog seoskog imanja po imenu Le Val. Duboko u normandijskoj provinciji, staro imanje je dovoljno blizu međunarodnog aerodroma u Šerburu i grada Valonja da bi bilo praktično, ali i dovoljno

udaljeno za centar kakav je imao na umu. Preko šezdeset jutara dolina i šuma do kojih se može doći samo dugačkom, vijugavom stazom. Jedini susedi su zemljoradnici, a obližnje seoce ima prodavnicu i krčmu. Savršeno za njega.

Pošto je kupio imanje, s tugom se oprostio od stare ruševne kuće u zalivu Golvej u kojoj je živio mnogo godina i ukrcao se na avion.

Tad je znao da se više neće osvrutati.

U mesecima od selidbe, Le Val je potpuno promenjen. Renovirana kamena seoska kuća ima prostranu zajedničku dnevnu sobu za polaznike i ogromnu kuhinju s kamenim podom i velikim stolom za kojim su zajedno večerali. Ben je uvek imao skromne potrebe te se njegove lične odaje sastoje od dvosobnog stana na spratu.

U međuvremenu su na velikom imanju brzo nicali nove zgrade: glavna kancelarija, menza, tuševi i kupatila, teretana. Polaznici su smešteni u spavaonicu naspram seoske kuće. Šest malih soba s dva kreveta u svakoj i metalnim ormarčićima obojenim u maslinasto zeleno. Izgledaju kao vojne spavaone, možda šturo opremljene za nečiji ukus – ali niko se nije žalio. Polaznici su znali da dobijaju najbolje. Jedini ustupci koje je Ben načinio nežnijim korporativnim tipovima, ljudima u odelima koje su osiguravajuće kompanije slale kako bi obučile sposobne pregovarače s otmičarima, behu donekle raskošnija konferencijska sala i dvorana za predavanja u drugom delu kompleksa.

Ali prava svrha tog mesta jeste praktična obuka – vrsta obuke za koju se Ben specijalizovao, za one koji zaista žele da nauče kako da se snalaze u ekstremnim nepredviđenim slučajevima. Nekoliko evropskih vojnih i policijskih jedinica već je potpisalo ugovor s njim kako bi veštinu spasavanja talaca usavršilo kod čoveka za koga znaju da je najbolji na

svetu. Ben je u šumi napravio dva poligona za gađanje, kraći za vežbanje pištoljem i sačmaricom, duži za snajper. Ispraznio je zapuštenu kolibu u šumi i opremio je paravanima od šperploča kako bi stvorio lavirint hodnika i soba, gde su timovi imali drill u borbi iz blizine i pucanju prilikom ulaska. Nekad bi se u centru nedeljno potrošilo više hiljada metaka.

Nije bilo lako osnovati takvu ustanovu. Pored teškog građevinskog posla, morao je da preskoči hiljadu prepreka i probije se kroz džunglu pravnih začkoljica kako bi dobio dozvolu za obuku pravim oružjem. Morao je da traži zvanične dozvole od francuske i engleske vlade, od NATO-a, od svih. Tri meseca je bio zatrpan papirologijom, nije se odvajao od telefona i gacao je u blatu i krhotinama do kolena. Nikad nije bio zahvalniji na danima u SAS-u zbog kojih tečno govori nekoliko jezika, uključujući francuski, što mu je omogućilo da se ubeđuje s mesnim vlastima dok nije promukao.

Čim su vlasti konačno dale zeleno svetlo za otvaranje centra, sa svih strana su počeli da se javljaju zainteresovani. Jednu grupu polaznika smenjivala je druga i to traje već četiri meseca. Ben je shvatio da je odavno to trebalo da uradi.

Prestigao je traktor koji se vukao seoskim putem. Mahnuo je pošto je prepoznao Dišana, suseda zemljoradnika. Starac mu odmahnu. Ben se dobro slaže s njim i često ga posećuje da procaskaju uz bocu-dve odličnog domaćeg jablokovog vina. Njegove posete Dišanu uvek su se završavale tako što bi u lendrover utovarilo nekoliko sanduka vina. Dišanov brat je mesni kasapin od koga nabavljaju meso za Le Val, a njegova rođaka Meri Kler dolazi da kuva polaznicima.

Ben namerava da na leto napravi roštilj na kome će ispeći celog vepra i pozvati sve susede. Sviđaju mu se ti ljudi s praktičnom životnom filozofijom i potpuno povezani s

prirodom, koji ga ne zapitkuju mnogo o poslu. Ne smetaju im tajanstvenost, pucnji, bodljikava žica niti table s natpisom ZABRANJEN ULAZ na visokim drvenim kapijama. Oni misle da je centar u Le Valu samo proslavljeno turističko mesto koje nudi pustolovine poslovnim ljudima – i ako su time zadovoljni, onda je i Ben.

Zaustavio se na aerodromskom parkiralištu u Šerburu, ostavio Storma u vozilu i uputio se prema zgradi.

Čeka doktoru Bruk Marsel, kliničkog psihologa i stručnjaka za psihologiju talaca. Ona se pridružila specijalnim jedinicama londonske policije pre devet godina. Ben je još bio u SAS-u kad je prisustvovao njenom predavanju i zadivio se njenim britkim umom i dubokom pronicljivošću. Nju je među prvima pozvao kad je osnovao svoj centar. Bruk na svakih nekoliko nedelja dolazi u Le Val da drži predavanja polaznicima – što joj savršeno odgovara budući da je polu-Francuskinja po ocu. Ben uživa u njenom društvu i uvek se raduje njenim posetama.

Prošao je kroz staklena vrata dolaznog hola. Avion iz Londona upravo je sleteo i mala grupa je pošla prema parkiralištu i nizu taksija.

Bruk je mahnula kad ga je ugledala. Nosila je uske crne farmerke, zelenu vojničku jaknu i sportsku torbu. Talasasta kestenjasta kosa joj je poskakivala dok hoda. Ben primeti kako je nekoliko muškaraca s odobravanjem odmerava. Kad joj je prišao, osmehnula se i poljubila ga u obraz. „Kakvo iznenađenje“, rekla je. „Nisam te očekivala. Uglavnom Džef dolazi da me sačeka.“

„Previše mu se sviđaš. Ne želim da mu mnogo odvrćaš pažnju.“

Zakikotala se. „Ne brini. Džef je dobar momak, ali nije moj tip.“

„Dakle, ne padaš na visoke, crne i lepe.“

Nestašno mu se podsmehnula. „Više volim visoke, plave i lepe.“

Ben se nije obazirao na to. „Daj da ti poneseš torbu.“ Uzeo joj je torbu i pošli su prema parkiralištu.

„Kako ide posao?“, pitala je dok su se vozili.

„Dobro. Kako je u Londonu?“

„Isto kao uvek“, odgovorila je i prevrnula očima. „Dosađio mi je. Predugo sam tamo. Treba mi promena.“

„Znam taj osećaj.“

„Kad smo kod toga, uzela sam nekoliko slobodnih dana. Potreban mi je predah. Je l' ti neće smetati da ostanem nekoliko dana duže?“

„Ne smeta. Ostani koliko god hoćeš.“

Ben je skrenuo do mesne vinarije kako bi uzeo nekoliko sanduka. Kad je natovario lendrover, produžili su prema Le Valu.

„Bože“, uzviknu Bruk pošto su prošli kapiju i nastavili prema kući. „Završio si je.“

Ben je pogledao kud pokazuje. „Novu teretanu? Stavili smo krov pre dva dana.“

„Kad god dođem, vidim neku novu zgradu. Nemoj mi reći da si je sam podigao?“

„Nisam celu. Samo zidove i pod. Nisam mogao sam da podignem krovne grede.“

„Ti si lud. Ne zaboravi, samo posao bez zabave...“

„Napraviće od mene dosadnjakovića?“

„Ili će ti slomiti kičmu. Ne moraš sve da radiš, Bene. Malo se opusti. Uživaj malo. Nemaš još ni četrdeset godina.“

Nasmejao se, zaustavio ispred seoske kuće i isključio motor. „Možda si u pravu.“

„Imam ideju. Zar mi nisi rekao da imaš stan u Parizu?“

Benu je jedan klijent čije je dete spasao od otmičara pre nekoliko godina poklonio mali, spartanski stan. „Teško da

se može nazvati stanom, Bruk. A ionako se nosim mislju da ga prodam. Šta si imala na umu?“

„Pa, pošto je sutra poslednji dan kursa, možda bismo posle mog predavanja mogli da sednemo u onaj blistavi novi mini-kuper koji kao da nikad ne voziš i skoknemo tamo. To je maltene iza ugla. Prijala bi ti dva dana u Parizu.“

Oklevao je. „Ne znam.“

„Ma hajde. Džef može da se snađe ovde bez tebe. Biće zabavno.“

Zapiljio se u nju. „Nas dvoje zajedno u Parizu?“

Osmeh joj je poigravao u uglovima usana. „Što da ne?“

„Stan ima samo jednu spavaću sobu.“

Nije odgovorila, a Ben je izašao iz lendrovera, otvorio zadnja vrata i izvadio njenu torbu. Storm je iskočio, mašući repom, pa potrčao prema štalama.

Pošto joj je Ben uneo torbu, Bruk je otišla da se osveži. Potom se vratio u kancelariju da pregleda neke papire i pita Džefa jesu li polaznici zadovoljni.

Džef mu je rekao da će ih večeras odvesti kombijem na šnicle s krompirićima i nekoliko piva u seoskoj krčmi. „Hoćeš li s nama?“ , pitao je dok je otvarao fioke i preturao po papirima.

Ben odmahnu glavom. „Drugi put. Šta tražiš?“

„Prokleti broj telefona onih tipova koji prave sigurnosne kapije.“

„4642-891“, odgovori Ben kao iz topa.

„Kako to uspevaš?“

„Šta?“

„Da tako pamtiš brojeve?“

Ben sleže ramenima. „Ne znam. Prosto mogu. Uvek sam mogao.“

„Ne razumem“, odvrati Džef i podiže slušalicu.

* * *

Mrak se već spustio kad su Ben i Bruk seli da večeraju u kuhinji: seoski paprikaš od govedine s maslinama i pirinčem i boca crnog vina koje su nešto ranije kupili.

„I dalje mi je neverovatno koliko si brzo osposobio ovo mesto“, rekla je. „Zapanjujuće je šta si uradio za tako kratko vreme.“

„Možda ćeš morati češće da dolaziš ako posao nastavi ova-ko da napreduje. Možeš li ponovo da dođeš za dve nedelje?“

„Volela bih. Sviđa mi se ovde. Osećam se kao kod kuće.“

„I ja.“

Nakrivila je glavu, naslonila bradu na šaku i zagledala se u njega. „Znaš šta, Houpe? Za sve ove godine koliko te poznajem, nikad te nisam videla ovakvog. Deluješ srećno.“

Osmehnuo se. „Znaš šta? Mislim da jesam srećan.“

Bruk je zaustila da odgovori kad je zazvonio mobilni telefon na kuhinjskoj radnoj ploči. Ben coku.

„Što ne pustiš da zvoni? Ako je važno, zvaće kasnije.“

„Bolje je da se javim.“ Ustao je i uzeo telefon. „Halo.“ Pogledao je Bruk kao da hoće da joj poruči da će završiti za minut.

Ali onda je čuo glas s druge strane. Potresao ga je do srži i odmah ga vratio kroz vreme.

Dugo nije čuo taj glas i nije očekivao da će ga ikad više čuti. Otišao je u susednu radnu sobu i zatvorio vrata za sobom.

Pet minuta kasnije, kad se vratio, mrštio se. „Je li sve u redu, Bene?“, upita Bruk

Nije odgovorio, već je prišao kredencu, izvadio bocu i čašu, polomio pečat i velikodušno natočio. Odjednom se

setio Bruk i uzeo još jednu čašu. „Izvini“, promrmljao je rasejano. „Hoćeš malo?“

„Naravno. Šta je bilo?“

Reći su mu već bile navrh jezika, ali onda je odlučio da joj ne kaže i odmahnuo glavom. „Ništa. Sve je u redu.“

„Vidim da nije sve u redu“, reče Bruk. „Loše vesti?“

„Rekao sam ti da nije važno.“ Pružio joj je skoč. Iskapio je čašu u jednom gutljaju i klonuo u stolicu. Zavladao je tišina. Ponovo je napunio čašu. Ona jedva da je okusila i gutljaj.

„Hej, šta bi s razgovorom?“, pitala je i nasmejala se.

„Izvini“, promrsio je. Pogledao je na sat. „Slušaj, već je kasno i malo sam umoran. Trebalo bi da legnem.“

„Ja ću oprati sudove.“

„Ostavi ih. Opraću ih ujutru.“ Stolica je zaškripala na kamenom podu kad je ustao.

„Vidimo se sutra“, rekla je. „Lepo spavaj.“

Ali jedva da ju je čuo. Polako je izašao iz kuhinje i popeo se stepenicama.